

דרך הדי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת תרומה | גיליון 16 | ג' באדר תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאִתְּם זָהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֶׁת" הקב"ה רצה שהמשכן יבנה מהאהבה של עם ישראל לכן ציוה שיתנו כסף וזהב.

בפרשת השבוע הקב"ה מצווה את משה רבנו שיצווה את בני ישראל לתרום כסף וזהב ודברים יקרים לבנות את המשכן. צריך להקשות קושיה חזקה, הרי הקב"ה מלאה כל הארץ כבודו, כל דבר בעולם שייך לקב"ה. אם כך מה הקב"ה צריך שאנשים יתרמו כסף וזהב, וכי הקב"ה צריך כסף וזהב למשכן הרי הכל שלו, הקב"ה זה דבר רוחני למה צריך כסף וזהב לבנות את המשכן בשביל מה? בשביל מה הקב"ה צריך את העורות תחשים ולברוא במיוחד את המין של החיה עם העור היפה לשעתו בלבד, הרי הקב"ה לא צריך את כל זה, אז למה הוא מבקש שנתרום כסף וזהב לבניית המשכן?

ועוד אפשר לשאול, בונים בית כנסת ומהדרים אותו, עושים את הבית כנסת היפה ביותר "זֶה אֵלֵי וְאֶנְהוּ" (שמות טו, ב). אדם קונה כוס קידוש טובה ביותר והיפה ביותר, בשביל מה צריכים להדר במצוות? הרי הקב"ה אוהב פשטות זה הדבר הטוב ביותר, אז למה צריך את כל הפאר וההדר?

אלא, אומר על זה רבנו האלשיך יסוד גדול, כתוב בשיר השירים "אֶפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַעְצֵי הַלְבָנוֹן. עֲמֹדָיו עָשָׂה כֶסֶף רִפְיָתוֹ זָהָב מְרֻכָּבוֹ אֶרְנָמָן תּוֹכּוֹ רְצוּף אֶהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם" (שה"ש ג, ט) אֶפְרַיִן זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ בָּנָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִכָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים, וְכֵן זֶה בִּשְׁבִיל דָּבָר אֶחָד תּוֹכּוֹ רְצוּף אֶהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם הַקֶּב"ה רוצה את האהבה של האנשים.

אהבה זה לא דבר שאפשר לתת ביד, אדם שאומר בפה שהוא אוהב מישהו אולי זה נכון ואולי לא. אדם מראה שהוא אוהב מישהו על ידי שהוא לוקח את הדבר שהוא אוהב ונותן את הדבר, כך הוא נותן את האהבה.

הקב"ה רצה שאנשים יתרמו לבית המקדש את האהבה שלהם, את האהבה שלהם יתנו על ידי שיתרמו את הכסף והזהב, את הדברים שיקרים וחשובים להם מאוד ויתנו את זה לבית המקדש הם נתנו את האהבה שלהם. מתי שאדם אוהב דבר הוא שם את האהבה שלו בתוך הדבר, מתי שהוא נותן את הדבר שהוא אוהב אז הוא נתן את האהבה שלו. "אֶפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה" שלמה המלך בנה את בית

המקדש "תּוֹכּוֹ רְצוּף אֶהָבָה" עשה את הכל בשביל לשים את האהבה של עם ישראל בבית המקדש, לכן הוא לקח את כך הכסף והזהב.

אם כך הקב"ה רוצה את הכסף והזהב לבתי כנסיות זֶה אֵלֵי וְאֶנְהוּ לֹא בִשְׁבִיל הַפָּאָר וְהַהֲדָר, שֶׁזֶה מִשְׁמַח אֶת הַקֶּב"ה פֶּאָר וְהֲדָר. אֵלֵי הַקֶּב"ה רוצה שאנשים יקחו את מה שהם אוהבים וישימו בבית המקדש, את האהבה הקב"ה רוצה. אז הנתינה לבית הכנסת, הנתינה לתורה ולקדושה, מתי שהאדם אוהב את הדבר ונותן את הדבר זה נקרא שתרם.

הקב"ה רוצה את האהבה "תְּנֶה בְּנֵי לִבְךָ לִי" (משלי כג, כו), רוצה את הלב את האהבה. הנתינה של הדברים היקרים לבית הכנסת, לבית מדרש לתורה, מתי שנותנים את האהבה זה מראה שהאדם אוהב ואת זה הקב"ה רוצה, וזה מה שתרמו בני ישראל למשכן את האהבה שלהם. הקב"ה רוצה את האהבה של היהודי, ששם תשרה הברכה ושם תשרה השכינה במקום שיש את האהבה של היהודי.

**ספר דברים
מצמיח ישועה!**

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ף

צריך כל אחד ואחד לעבוד על עצמו, שידע מה באמת הוא רוצה מעצמו ולא שיחשוב מה הוא רוצה מעצמו. שתהיה לו את המחשבה ואת הלב כנים ואחד ממה שהוא רוצה ודורש מעצמו. כי הרבה פעמים אדם מבקש דברים, צועק דברים, מתפלל דברים ובכלל בלב שלו הוא לא רוצה את אותם דברים. הוא התרגל שכולם את זה מבקשים, את זה רוצים. הוא חושב שזה מה שהוא רוצה ובאמת הוא לא רוצה את זה. ואז התפילות שהוא מתפלל והרצונות שהוא רוצה, הדברים שהוא מבקש, זה לא באמת מה שהוא רוצה, הוא רוצה בכלל דברים אחרים.

וא שאתה משדל אחרים לעזור לתורה.

מתי שאדם עושה כך ועוזר בכל מיני עניינים שהנפש שלו קשורה אליהם, אך בעניינים של התורה הקדושה הוא תמיד יודע שזה הכתר והעטרה לראשו, הוא הולך בדרך השם ועוסק בדבר הנכון שבו ישכון אור ובדרך הישרה שבה צריך ללכת ולהתנהג. הנפש של האדם דוחפת אותו לתרום לחולים ולעניים, אבל בשורה האחרונה חייב שיהיה לאדם חלק בלוחות הברית, חייב שיעזור גם לתורה הקדושה.

"ועשו ארון עצי שטים"

בבניית הארון שהוא סמל התורה הקדושה כל ישראל צריכים להיות שותפים.

פרשת השבוע התורה הקדושה אומרת לנו על כל העניינים של בניית המשכן, והתורה הקדושה מצווה את בני ישראל לתרום כסף לבניית המשכן. רבותינו הקדושים אמורים שבצלאל ואהליאב שבנו את המשך, כן, ידעו להיכן לנתב כל תרומה ואיפה לשים אותה.

אדם שהכסף שלו קשור לחסד, אז הכסף שלו הלך לבניית המשכן. אדם שהכסף שלו תלוי בכפרה, אז הכסף שלו היה הולך לענייני המזבח. כל אחד מבני המשכן ידעו לנתב את התרומות לחלק של המשכן או לכלים שקשורים לשרש נשמתו. אבל התורה הקדושה אומרת שבבניית הארון, לכל אחד מעם ישראל היה צריך שיהיה חלק, שכולם יהיו שותפים בבניית הארון בכסף או בבנייה עצמה, לכל אחד היה חלק ומדוע דוקא בארון?

אלא אפשר לפרש ולומר כי הארון מסמל את התורה הקדושה, בתורה הקדושה לא משנה כל אחד מה המידה שלו או מה התיקון שלו בעולם, אחד בא לתקן מידת החסד או מידת הדין, אחד בא לתקן מידת הענווה, זה טוב ושם נתן את התרומה העיקרית שלך. אבל בארון של בית המקדש ששם היו מונחים לוחות הברית, כל אחד מעם ישראל חייב שיהיה לו חלק בבניית הארון בתורה הקדושה. אדם שהטבע שלו נוטה לכעס ינתב את התרומה למשהו של כעס, אדם שהוא בעל חסד ינתב את התרומה לעניין של חסד, אבל בארון שהוא התורה הקדושה כולם חייבים שיהיה להם חלק בו.

וכך נדקדק עוד נראה שכל האותיות מופיעות בבניית הארון חוץ מהאות ג'. נשאל למה דוקא מכל האותיות רק האות ג' לא מופיעה?

אז אפשר לומר שהארון היה בנוי מג' ארונות, ארון אחד חיצוני מזהב בתוכו ארון עץ ובתוכו ארון פנימי גם מזהב "וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִבַּיִת וּמִחוּץ תְּצַפְּנֻהוּ" ושלושת הארונות זה הג'. וכך אפשר להגיד שיש ג' דרכים בתורה או שאתה תורם לתורה, או שאתה עובד בשביל התורה

סוד לא מקלים סיכונים
חכמה האזרחי??
אתם לא מחוברים!

אלה הודעה טקסט
052-510-6510
אליהו

ש"ת הדי"ף

שאלה

כבוד הרב רציתי לשאול איך אני יכולה לחזק את הבן שלי שהוא רק בן תשע שתיכנס בו אהבת התורה וילך בדרך השם?

תשובה

לדבר על התורה, לספר על התורה, לעשות בבית הכל סביב התורה. תפילות כל הזמן, מעשים טובים, שירים של תורה, דברים של תורה. לאהוב ולגרום שיאהבו את התורה.

וכמה שפחות לשמוע דברים רעים שהיום השטן והיצר הרע עושה מלחמה על התורה.

צריך לדעת, יש ערב רב שלבוש כמו תורה, שכמו שהשטן בא ליעקב אבינו עם זקן וטלית, יש ככה כל מיני מקומות שנראים דתיים, של תורה, אבל זה השטן בכבודו ובעצמו מחופש לשטן של התורה. להרחיק את זה מהבית, לנתק את זה מהבית, להיות קשורים רק לתורה ולמצוות והשם יעזור שיהיה בשורות טובות.

אבל להוריד בקודש אסור, אם אדם תרם כסף לבנות היכל אסור לקחת את הכסף ולקנות איתו כסאות, שמעלין בקודש ואין מורידין זה יסוד גדול בתורה, אם יש כסף למשהו קדוש אתה יכול לקנות בדבר משהו יותר קדוש, אבל אתה לא יכול להוריד את הקדושה שיש לדבר פחות.

אם כך צריך לשאול בני ישראל תרמו כסף לבנות את המשכן, שזה הבית של הקב"ה "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם" אם כך איך משה רבנו לוקח את הכסף ובונה עם הכסף שנותר בית כנסת גדול ובית מדרש, הרי מעלין בקודש ואין מורידין?

אלא רואים פה יסוד גדול, שמקום של בית כנסת ובית מדרש הוא עלייה בקודש גדולה אפילו על המשכן. אם יש כסף למשכן ונותר, מותר לבנות בזה בית כנסת ובית מדרש כי המעלה של בית כנסת ובית מדרש היא לא פחותה ממשכן העדות שעליו אמר הקב"ה "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם", המעלה של בית כנסת ובית מדרש היא גבוהה ביותר שאין שני לה.

לכן, אם אדם תרם כסף לכל דבר ונשאר כסף תתרום אותו לבית כנסת או לבית מדרש, תבנה בית כנסת או בית מדרש. הקב"ה משרה את שכנתו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואדם שהוא חלק מבית כנסת או מבית מדרש מעלתו עצומה

**אלפים נכר הצטרפו!
ומה איתכם?**

חפשו אותנו: ספר דברים

לקבלת הספר: *8260

חפשו: ספר הישועות - ספר דברים

"וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם" אדם שמכבד חפצי מצוה ונוהג בהם ביתר קדושה וכבוד זוכה למעלה גדולה ושכר כפול ומכופל.

בפרשת השבוע אנחנו מוצאים שהקב"ה מצווה את משה רבנו לבנות את המשכן ואת הכלים למשכן. במשכן היו חמישה עשר כלים, אומרים רבותינו שהבנייה שהקב"ה בנה את המשכן, הקב"ה נפח באפם של הכלים חיות כמו שהקב"ה נפח באדם רוח ונשמה, ובכלים האלו הייתה חיות ממש.

ומובא בזוהר הקדוש (תרומה קעא, ע"א) שרבי שמעון בר יוחאי מספר על דניאל איש חמודות, מתי שנבוכדנצר רצה להראות שכוחו גדול, הלך נבוכדנצר ובנה פסל גדול ובפה של הפסל הוא שם את הציץ, והציץ היה מדבר ואומר "אנוכי ה' אלוקיך". כל העולם היו באים ורואים את אותו פסל מדבר והתחילו להאמין שהפסל הזה הוא אלוקים והתחילו להשתחוות אליו.

לקח נבוכדנצר את דניאל ואמר לו לבוא לראות את הפסל ואם הפסל ידבר אז שגם הוא ישתחוה אליו. התקרב דניאל לפסל ואמר לציץ, הקב"ה ברא אותך לקדש שם שמיים ועכשיו אתה גורם חילול שם שמיים. מסופר שהציץ נפל מהפה של הפסל ואז הפסל הפסיק לדבר והכל נפל, והאמונה של כולם נפלה וירדה.

רואים שבבניה של המשכן והכלים זו לא הייתה בניה של המשכן סתם, אלא בכל כלי הייתה חיות כמו שיש באדם וזה היה הדבר המיוחד של בית המקדש.

אדם צריך לדעת שבכל תשמיש של קדושה, בתפילין במזוזה בספר תורה, בכל עניין של קדושה יש כמו חיות מיוחדת מהקב"ה "וְאֵתָהּ מְחִיָּה אֶת כָּלָם" (נחמיה ט, ו) הקב"ה מחייה כל דבר של מצוה וכל דבר של קדושה.

מתי שאדם נוהג בדברים אלו קדושה יתירה שיש בזה חיות, והוא מסתכל על כל חפץ של מצוה שיש בזה חיות שהקב"ה נפח בהם כוח של חיות מיוחדת, אדם מכבד את הקב"ה ומכבד את המצוות והמעשים טובים, ומעלתו גדולה ושכרו כפול ומכופל מאיתו יתברך.

"וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם" מעלת בניית בית כנסת ובית מדרש.

רבותינו הקדושים אומרים לנו שבני ישראל תרמו הרבה כסף לבנות את המשכן. את הכסף שנותר מהתרומות שבני ישראל תרמו למשכן, משה רבנו לקח ובנה עם זה בית כנסת ובית מדרש לעם ישראל. צריך להקשות קושיה חזקה ביותר התורה הקדושה (תמיד לא): אומרת לנו שמעלין בקודש ואין מורידין, למשל אם אדם תרם לקנות כסאות לבית הכנסת ויש כבר כסאות בבית הכנסת, מותר לקנות בכסף שולחנות להעלות בקודש, או אדם תרם כסף לקנות סידורים ויש סידורים כבר מותר לקנות עם הכסף חומשים.

סגולות הרי"ף

אנשים שאלו אותנו שרוצים סגולה או דבר שאפשר להשרות בבית שלום בית, הרבה פעמים בבתי יש אהבה ונחת וטוב, אבל מחלוקות שאין עליהן סיבה, יש בבית ויכוחים ודברים שאין בסיס ואין סיבה. אז דבר שאבותינו ורבותינו הקדושים היו נרתעים עצה לעשות בבית בכדי שלא תהיה מחלוקת והמחלוקת תצא מהבית, לקרוא באלפא ביתא את האותיות "שלום הבית", ש' באלפא ביתא, ל' באלפא ביתא, את האותיות ש-ל-ו-ם ה-ב-י-ת, לקרוא את הפרקים של ש', ל', ו', מ', ה', ב', י', ת' וזו סגולה גדולה שתוסר מהבית המחלוקת. לקרוא את זה כמה פעמים כמה ימים רצוף וזו סגולה גדולה שאם יש בבית מחלוקות בלי סיבה, שרק השטן נכנס לבית, המחלוקת כך תצא מן הבית.

משה רבינו

רבי שמואל אוירבך

מעשה בשם רבי אברהם האח של ה"גאון מוילנה". רבי אברהם האח של הגאון מוילנה מספר סיפור שפעם אחת היה מלך גדול שהמלך הזה שמע על משה רבינו סיפורים גדולים, הוא שלח ציירים לצייר את משה רבינו.

הלכו הציירים וציירו את משה והביאו לו את התמונה. לא סיפר אותו מלך של מי התמונה, הלך וקרא למומחים לחוכמת הפרצוף ואמר להם, תסתכלו על האדם הזה ותאמרו לי מי זה, מה הטוואים שלו, מה המידות שלו. הלכו הסתכלו, חזרו ואמרו לו זה אדם גנב, גזלן, רוצח, נואף, כל המידות הרעות.

המלך אמר, אתם משקרים, או אתם או הציירים. זה משה רבינו שהוא צדיק, שעלה לשמיים והוריד את התורה, איך אתם אומרים עליו גנב, גזלן, נואף, איך אפשר. לקח המלך את כל אותם אנשים לבית האסורים.

שלח המלך אנשים אחרים ואמר להם, תלכו לצייר לי את משה. ציירו את משה, החזירו את התמונה, הוא קרא לאנשים אחרים של חוכמת הפרצוף. אמר להם, מי זה? אמרו לו גם, גנב, רשע, רוצח, נואף, כל המידות הרעות.

המלך אמר, אלה משקרים ואלה משקרים, אי אפשר. הלך המלך הזה למדבר, הגיע למדבר ושאל מי זה משה, הוא רואה מה שמצויר זה משה רבינו.

עמד המלך ואמר למשה, איך אפשר, אומרים שאתה צדיק ותראה, הפנים שלך. החכמים של חוכמת הפרצוף אומרים שאתה גנב וגזלן ונואף ורוצח וכל הרע, איך אפשר.

אמר לו משה רבינו, תדע שיש בי את כל המידות שהם אומרים, יצר הרע לגנוב, לשקר, לעשות הכל, אבל מה, כל רגע אני נלחם עם עצמי בכל הכוח להכניע את היצר הרע.

זו הגדולה של האדם, שיש לו יצר הרע והוא מכניע אותו. זו הגדולה של האדם שקשה לו והוא עושה מצוה ולא קל לו, אדם שעושה בקלות זה לא כמו שאדם שעושה בקושי, האדם עושה בקושי, זה כואב לו, זה קשה לו, אבל הוא נלחם ומכניע את היצר הרע ומתי שמכניע את היצר הרע הקב"ה עוזר לו, הקב"ה נותן לו סיעתא דשמיא, הקב"ה עוזר לו בכל הדברים שלו.

אנחנו עכשיו מספרים סיפור שהוא בנפש שלנו הרבה שנים, לפני עשרים ושמונה שנים, שפתחנו את הישיבה, את "שובה ישראל", באחד הלילות התקשרו ואמרו לנו משהו בישיבה, נסענו לישיבה, הדזעזענו, היה לנו צער גדול.

בבוקר הלכנו לרב שמואל אוירבך, רב שמואל היה קודש קודשים, היה טהור, היה קודש קודשים ואמרנו לו מזועזעים, הרב אתמול היה כך וכך בישיבה, היינו רועדים בגוף, היינו פוחדים, היינו אומרים מה... אנחנו מזועזעים, כך וכך וכך.

רב שמואל אוירבך אמר לנו, אל תעשו כלום, אם תצעקו ותזרקו את התלמיד, זה יכנס לו בראש שזה ככה ופגעת בו לכל החיים, ואם תעשו רעש מזה, זה לא בריא לשני הבחורים, תניח את זה. הוא אמר תניח את זה, גם שזה קשה, תניח את זה, תתן לזה להיבלע, עוד ארבעה, חמישה חודשים בחכמה תעביר תלמיד אחד לישיבה אחרת.

היום שני התלמידים האלה הם אברכים חשובים, חשובים, חשובים, חשובים, ואנחנו זוכרים עשרים ושמונה שנים, אם היינו בפזיזות עושים מה שרצינו לעשות, לזרוק אותם וכו', היינו מאבדים שתי משפחות בעם ישראל, גדולים של אברכים חשובים וטובים מאד ממשפחות מיוחדות, אברכים מיוחדים, משפחות חשובות.

כמה מוסר הדבר הזה נתן לנו בחיים, צריך להיזהר על הנשמות של התלמידים, צריך להיזהר על הנשמות של הילדים, צריך להיזהר על הנשמות של הילדים זהירות גדולה ביותר.

תקרב את הבחור, תתן לו תפקיד בישיבה, תתן לו לעזור לך בדברים. אם הוא מקלקל ומשפיע דברים רעים ומשחית את התלמידים, זה סיפור אחר. אבל אם הוא לא בגדר של מקלקל, תעשו את הכל לקרב אותו, מי יודע מה טמון בילד הזה, מי יודע איזה צדיק טמון באותו ילד, באותו תלמיד.

בכל אדם טמון משהו גדול, כל יהודי הוא יהלום גדול, רק צריך לנקות ולזכך אותו, להגיע לנקודה האמיתית של הסוהר של הנשמה שיש בתוך אותו יהודי.

